

Josep Lluís Abad Bueno

Crisàlide d'esperança

Primera edició digital, setembre 2024

Dels poemes i coberta Josep Lluís Abad i Bueno, 2024

Agrair la fotografia de portada a Shubham Dhage, Pune, Índia

Més informació:

<http://espaiclaudator.blogspot.com/>

<https://www.facebook.com/jana.g.espada>

<https://www.elpontdeleslletres.cat/ponts-oberts/>

<https://sites.google.com/view/elversdecadadia/els-poetes/a/abad-josep-llu%C3%ADs/>

CRISÀLIDE D'ESPERANÇA ÉS UNA OBRA DE JOSEP LLUÍS ABAD I BUENO

Aquesta obra fou editada per edicions Germania l'any 1995 en la seua primera i única edició en paper, amb ISBN 10: 84-88689-50-0.

L'autor consent la difusió dels continguts d'aquest llibre d'acord amb les normes internacionals (amb jurisdicció específica a l'estat espanyol) de la llicència Creative Commons, segons les disposicions de reconeixement, no comercial i sense obres derivades de la CC BY-NC-ND 4.0 Spain License.

Per tant, els continguts d'aquest llibre poden ser reproduïts amb finalitats NO comercials, citant explícitament el nom de l'autor i sense fer-hi cap mena de modificació que pugui alterar la integritat de l'obra.

Josep Lluís Abad i Bueno

Crisàlide d'esperança

Als qui lluiten i viuen d'esperança

Miratge

Al lector/a

De l'altra banda soc
miratge de l'espill,
de la veu un sospir
que es repenja del món.

Un espectre del mot
per la llengua curiosa,
aixopluc de la fosca
contrapunt dels teus vols.

Heus ací, de la sort,
l'esquelet tot cansat:
rere el vers d'aquests anys
els teus ulls plens de foc.

Deslliurat amb el seny
captaràs el meu cor,
trencaclosques absort
d'on germina aquest cel.

Paradís d'esperança

Ara m'és dolç esperar l'esperança que amargament no vol vindre a mon pit...

Bernat ARTOLA

Jo vaig i vinc, de mi a mi mateix, per aquest pont de somnis.

MARTÍ i POL

M'arriben els teus ulls entre el silenci.

Francesc GARRIGA

I

Hi ha colps
que oblide el nom meu
al llindar encés de les teues galtes
i m'esquitxes de blau el pols incert
de cel·lofana que em sosté.
Aleshores inicie l'escalada
sobre els blavons d'improperis,
i ple de silenci a les cames
cerque excuses de nen bo
per a tu.
Així és com m'abille la memòria
i amb l'espill dels teus llavis,
de nou el nom surt:
potser pel tacte càlid de petxina
o pels somnis de milotxa
d'algun capvespre...
A les palpentes,
hi perd l'oblit.

II

Vestit d'incertesa
mastegue amb gran pànic
paraules i fletxes,
la sang del teu gest
que em sacseja.
I pres de la por
l'ànima clou
la memòria d'amor.
Tremole
esbossant mil camins
per a tu.
I oblidge la veu...
I el gust del teu bes
m'endu fins la cendra
de l'hora present.
Ja veus que no parle,
m'abrace tot sol
a l'ombra del vers:
dibuixe amb els mots
l'enyor del somriure,
calaix de novembre
de signes incerts.

III

A escar t'estime...
Digues, què hi puc fer?
T'òbric de la pell
el jardí nocturn
i els besos de pluja
trenquen l'ensurt
del teu blau infinit.
T'estime a grapats,
celobert dels meus signes...
I et faig propostes
d'amor al llit nu
de les paraules:
pessics de la carn
que el temps no mai venç.

IV

El record de poma fresca,
la vareta màgica del desig
i la disfressa: fada meua.
El gest curull de joventut,
rebot càlid de la pell,
i els tres pams quan somrius...
És per tot que jo crec,
i amb urgència,
el vocabulari del teu cos:
tan de bo fora els llavis
i de les pàgines pronunciara
el teu temps!
Voladís dels somnis breus.

*El món que hem conegut
se'ns podreix d'abundància.*

Narcís COMADIRA

V

Tan sobtadament s'esborra l'esper
i el món s'enfonsa,
que bé ens caldria un cuc gros
voraç de misèries,
memòries i espants...
Potser amb les llunes
isquera d'aquesta crosta blanca
la papallona de llum
i els somnis d'aigua.
I, potser, dels sense nom
l'esperança...

VI

Hi ha un rerefons
de papallones blaves
sota la pell del teu migdia,
una ombra que lentament
i dolça em pinta.
Dibuixes pels camins
de suor somriures,
paradisos fins i tot,
aquelles dèries frívoles
de la nostra lluita .
I tot per brindar
als mots de la sang
un tàlem que trenque miratges:
els meus vòrtexs de monotonia.

VII

Serviria de res l'ombra.
Del teu marbre l'insistent assaig
i el somriure rebedor d'uns quants actes...
Els teus ulls de cada dia
que embolcallen grams d'amor
i els bojós disbarats.
Voldria, per la claredat
que em dones, uns esquitxos
a la memòria
i la pell teua per barnús.
I en el lloc dels anells,
tatuades a la carn,
les paraules.

Té, Françoise, l'estatura exacta del pecat.

Vicent Andrés ESTELLÉS

VIII

Lluny del teu pit, no hi ha res nou,
tan sols silenci i uns llavis hlaus,
un gest monòton a la manera
dels temps de la huidor.

Lluny del teu pit, dels ulls i del ball
dels astres, no em sorprén res;
potser desitjos, dies sense nits,
l'asfíxia lenta i el foc que es perd
en les rajoles del corredor.

Lluny del teu pit, vestit d'absència...
I papallones al bell calaix
del cos quan t'obres:
pecats i encisos per compartir.

IX

Avui,
sota el llapis prim del record,
he volgut amb les ànsies del propòsit
esbossar els trenta-un perfils
de la teua geometria...
I més tard,
quan el goig confon delits,
rescatar dels glops insomnes
de la nit allò més impossible:
la papallona de seda
-aquells vols de lluna nova-,
ànima d'aquest poema .
Si somrius en mirar-te
ho hauré aconseguit.

X

Entortolligat dins del teu bes,
esclau em sent...

Si més no,
en cercar la cirera
del goig quan et bec.
I, d'esquena a l'oblit,
temptege el futur
que m'ofrenes: la set.
Entortolligat al cucut
del teu ventre,
soc maneta de vida
en vol d'il·lusions:
papallona del temps,
buida de cendra.

XI

Som
entre els fanals del neguit,
el sambori que ens crida...

I juguem
amb la tella del cos
sobre els mots i els anys.

Som
els esquitxos del record
i, també,
la matriu que remuga
suors de la vida.

XII

DECLARACIÓ

A Gaia, mare terra.

Al safareig del teu record
i d'aigua neta,
he rentat la tristesa pegallosa
que m'envolta i m'anihila,
la viscosa cataracta
que assassina amb la por.
I, més tard,
un colp net d'aquelles boires
que m'esborren carns i mots,
he enlairat, per tot arreu,
flocs d'esper i papallones.
Al safareig del teu record
un compromís;
i, tot seguit,
els somnis verds.

XIII

Com la pluja al cau verd
de la memòria,
els drings amables
de la pell...

Com la lletra
al cau secret
d'aquest poema,
suors de tacte i veus...

I per si l'oblit arriba,
el teu cos d'ivori
folrant-me amb foc
la ment.

Cau la pluja al cau
obert de la memòria,
i la papallona
en vol d'esper...

XIV

Avui el fet serà encetar l'eternitat
en la revolta dels llavis...
Tastar l'arpegi
del foc
quan t'abilles de bes
i, de gairó, em mires...

XV

He estat testimoni
de la neurona que enregistra
la boja confusió de la teua aroma
i em sorprén...

I t'he de dir que tinc
de molsa i sucre escuma
un cau de sang i mots.

He estat arlequí
de la matèria, papallona
que afegeix estances dolces
al biaix del teu pit.

XVI

A la dona dels núvols

Assaborisc
el teu cos perquè
mossegar-te
o dir-te el nom de magrana encesa
és el mateix.

XVII

NOCTURN

Avui,
aquests sorolls de la ciutat obscura
no són prou forts per trencar el prodigi,
la pell quieta del teu record que em ronda.
Una lluna que no veig,
això ets: aire lleu que endins s'engronsa.
I nu, a poc a poc m'adorm
i amb la pèrdua dels sentits
reste endolcit pel teu fons mut:
creixes en mi com l'ombra...

XVIII

Estalvie pessics de somriure
per a l'èxtasi del most
que em deses als llavis.
I copse --libèl·lula insomne--
perfums, arxipèlags de pol·len i anhel.
Sota els balls de jonc
dels nostres braços, es cova un paisatge
de màgia i gesmil.
I ofegat el capvespre entre els glops
del delit, una espera de foc
sacseja amb dolcesa el calendari:
del bes, pentines el triomf
i tu, papallona, renaixes
com aura d'amor aprenent.

XIX

Entre
somni i desig
albire paraules d'antull
per l'antiga harmonia. I recorde
els meus ulls de pont buit,
ben farcits per tesselles de marbre:
les arroves d'encís que ara em falten.
I, més tard, en somriure'm el pit
dins la veu des teus llavis,
et feies lluna i coixí:
del mosaic ets l'oblit
que em completa
la trista
fesomia

XX

ANTULL D'ESPERANCA

Incomplet és l'amor
que no oblida l'oblit
dels humans sense nom...
i, frenètic,
no transforma aquell cep
xop de mort que els hi estreny:
les parpelles d'acer
en futures primaveres.

Calaix d'infanteses

Són els nens de la lluna
els qui nodreixen l'esperança.

I

Al meu fill Andreu.

De vegades,
la foscor esclata absències
o el teu pit rotund
de maragdes
si, entre somriures, dorms...

I encaixonat
a l'ocult sostremort
de blaus gemes,
em crides:
-Pare, que no et trobe!
I els meus dits
corren orbs per palpar
els teus núvols de la pell
de fira tèbia i la veu
de cotó fluix.

De vegades,
als matins, la tómbola
de la sang ens sorprén,
cafides les mans
de confetti,
amb terratrèmols de llavis:
i així,
al jardí caduc
dels nostres dies,
és com vivim ...

II

Als xiquets de la guerra

Ets presa de guerra,
ocell sense ales
que la fam salvatge
forada en festa.

Estripes l'alé
d'una primavera
cansada i sense veu,
amb llavis de cendra.

I restes tot sol,
gemec de la sang,
ostatge d'horror,
fantasma de carn.

Per a tu la metralla
és font i aliment,
promesa d'esper,
futur que no espanta.

Enlloc et coneixen,
solet de justícia!

Somies un món,
és pura quimera:
enyor del teu cor
malson de la terra.

III

Al meu fill Andreu.

Sol
i, a pleret,
em venç la basarda
d'allò tan efímer
i blau parpelleig
que és la vida.
Per això,
i fugint de les serps
de silenci,
m'encomane
al somris en l'aire
dels teus ulls
de café.
I afegisc
--papallona d'esper--,
cossis de mel
en paraules futures
per als teus llavis.
I quan vinguen
les grogues argelagues
i l'oblit de les mans,
m'ompliràs amb la veu
la solitud immòbil
de les genives.
Madur
i, a pleret,
hauré vist del viver
el futur
dels teus anys,
i com creixes ...

IV

A Marisol González,
la xiqueta que és pa
i fou espiga...

Viure,
esfullar del cor el dubte
i la sang en les corol·les
del somriure.

Viure,
solcar del món el goig,
la por creixent que ens venç
les nits d'intimitat.

Viure
-eterna primavera-,
oblidar les avingudes del passat com
desencís.

I al teu pit d'oculta alfàbega
construir, amb sons de foc,
abril·ls de llum
i papallones.

Viure,
com veure't els ulls
de gespa tendra:
tens nom d'*estel*
i d'*edat*...

V

Al xiquet irradiat de Txernòbil.

Avui dijous,
faig el llit i, mentre vaig,
pols absent, d'ací i d'allà,
vagareges papallona
tot ferint-me el cau del cap.

I per què?
Pels teus ulls buits de galàxies
amb tristesa de vellut,
clos futur de vols i cames,
vent de cendra, cor difús.

Avui dijous,
faig bon ús de la memòria
tot cercant-te un sortilegi:
un Pegàs de gebre i boira,
i una veu per al silenci.

Versos d'art menor i d'esperança

Amor, oblidar les paraules dintre del cos teu.

Té el cos vestit de plata i, de vegades, somriu...
Per a mi, com el temps, ella no mai passa...

Deixa'm fugir d'aquí, i tornar al teu temps.
Trobem-nos altre cop al lloc de sempre...

G. FERRATER

I

Al meu fill Guillem

FECUNDACIÓ

Al blau armari dels teus anys
voldria cloure aquest poema,
la memòria feta carn
i uns centímetres de tendresa.

Pintar els celoberts dels ulls
amb sinceres paraules flor,
i llegir-te, dels llamps, la llum
daurada que s'endinsa als mots.

Al blau armari del teu ventre
dibuixe un nom de sucre i vida,
una crisàlide adormida
que amb vol de lluna vull conèixer.

II

Truca'm,
ara que els galls inicien
els sons de vidre imprecís
i fora, la nit, badalla
un pleniluni d'absències.

Truca'm,
abans que s'eixugue l'oasi
i clos, per l'hivern del gest,
no volen les papallones,
els àngels serfs del desig.

Sigues
rateta que neguitosa
palpes el pit com paret,
pètal que en veure'm la boca
em trenque a glops el desert.

Truca'm
al bell melic del crepuscle :
el cau reclama ta veu.

III

Escorcolle dins del bes
la sinalefa oculta als llavis,
fraules roges que es desfan
com berena de l'amor.

El descans de papallona
que ens adorm en ales flonges,
vols de sucre i fred aquàtic
per l'hiat de la passió.

Només resten les paraules,
paradisos del combat,
les empremtes de la vida,
d'on plegats creem els sons.

IV

TRANSPARÈNCIES

És romàntic i t'ho dic,
el teu pit a contratemps.
La paraula i el teu sexe,
el sojorn del gest humit.

Només resta l'embolic
dels cabells en la distància.
Uns empelts dels ull al buit,
l'aixopluc i l'esperança.

V

Com plugeta de fe,
és palpar-te; i em sent
la blau saba creixent
del bedoll del teu gest.

És al bosc de la ment
on perfile els secrets
dels adobs: univers
del futur que et sorprén.

Com plugeta de bes
tu m'aculls; en el temps
de l'oblit que s'estén
et dibuixe de vers.

VI

MONÒLEG

Parlem per parlar
i besos en l'aire

A l'escaire clar
de l'absència teua
avui és
a qui parle.

I assegut al bar
del capvespre eixut,
t'envolte de llavis
concèntrics i llunes
de fum: són les fletxes
per a cap diana.

A dintre, l'asfalt
de la ment inclou
els bafs del desig:
i agafe per a tu
un març d'adjectius
i les papallones...

A l'escaire immòbil
de la teua absència
un son
i paraules.

VII

Que em trucares un sol colp
i venceres del meu nom
l'absència, m'agradaria ...

Tan de bo ploquera un ritme
--veu d'un llamp pel fil d'esper--,
i l'oronella del bes
rere els teus llavis bisíl·labs !

Febrer 1993

Nota bio-bibliogràfica

Josep Lluís Abad (la Vall d'Uixó, 1959) és llicenciat en Filosofia i Ciències de l'Educació per la Universitat de València, ha treballat com a professor de filosofia a Catalunya i posteriorment a la seua ciutat natal La Vall d'Uixó fins que es jubilà l'any 2019.

Fou guardonat amb uns pocs premis a La Vall d'Uixó, Nules, Vila-real, Puçol i Sagunt. Ha publicat 15 llibres de poesia, uns quants en paper i altres digitalment que es poden trobar gratuïtament a les següents webs:

<https://www.elpontdeleslletres.cat/2011/09/15/josep-lluis-abad/>

<https://www.elpontdeleslletres.cat/ponts-oberts/>

<https://espaiclaudator.blogspot.com/>

<https://sites.google.com/view/elversdecadadia/els-poetes/a/abad-josep-llu%C3%ADs/>

Ara treballa a casa i escriu.

Fotografies i imatges

La fotografia de la portada és un disseny original de Shubham Dhage, Índia i la podem trobar al web unsplash gratuïtament:

<https://unsplash.com/es/fotos/a-green-background-with-bubbles-and-bubbles-kYdMZb8BWmw>

Pel que fa al dibuix emprat a la pàgina 48 del llibre, agraïm el disseny i ús gratuït a la pàgina Freepick.com; podem trobar-íla al següent enllaç:

https://www.freepik.com/free-vector/hand-drawn-cartoon-owl-illustration_41965344.htm#fromView=search&page=1&position=37&uuid=9d73a025-2aa0-41d5-9541-e21c790b2c11

Índex

PARADÍS D'ESPERANÇA

6

Hi ha colps	8
Vestit d'incertesa	9
A escar t'estirne	10
El record de poma fresca	11
Tan sobtadament	12
Hi ha un rerefons	13
Serviria de res l'ombra	14
Lluny del teu pit	15
Avui	16
Entortolligat dins del teu bes	17
Som	18
Declaració	19
Com la pluja al cau verd	20
Avui el fet	21
He estat testimoni	22
Assaborisc	23
Nocturn	24
Estalvie pessics de somriure	25
Entre somni i desig	26
Antull d'esperança	27

CALAIX D'INFANTESES

28

De vegades	30
Ets presa de guerra	31
Sol	32
Viure	33
Avui dijous	34

VERSOS D'ART MENOR I D'ESPERANÇA

36

Fecundació	37
Truca'm	38
Escorcolle dins del bes	39
Transparències	40
Com plugeta de fe	41
Monòleg	42
Que em trucares un sol colp	43

NOTA BIO-BIBLIOGRÀFICA

44

FOTOGRAFIES I IMATGES

45

ÍNDIX

46

Aquest llibre s'acabà d'empaquetar digitalment amb Scribus, --software lliure i gratuït--, el dia 7 de setembre de 2024 aniversari del meu fill per tal de poder ser llegit per qualsevol persona que estime la poesia.

Josep Lluís Adas Bueno

Crisiàlde q'esberança